

STEREO

SN-01232

STEREO

DE QUAN SOMIAVA

MONÒLEG TRÀGICÒMIC A QUATRE VEUS EUROVISIVES D'UNA ACTRIU SOLTERA ATURADA

SARA ESPÍGUL

FIONA RYCROFT

MÀRCIA CISTERÓ

BERTA GIRAUT

PRINTED IN THE U.S.A.

De quan somiava.

Monòleg tragicòmic a quatre vues eurovisives d'una actriu soltera aturada.

Jordi Prat i Coll.

NOTA:

Aquest monòleg està pensat per a ser interpretat per quatre actrius. Totes elles interpreten el mateix personatge i dependrà de cada muntatge decidir quina actriu interpreta cada fragment. Al mateix temps, el monòleg està esquitxat per diferents cançons, moltes d'elles eurovisives. Aquestes s'indiquen de color blau. Al final del text hi ha una taula de la relació de cançons i els seus intèrprets.

Sovint la puntuació i la sintaxi no responen a la normativa gramatical canònica sinó que apareixen voluntàriament alterades per facilitar a les intèrprets una millor aproximació a les emocions a comunicar.

El link següent pot ajudar a entendre com va anar el muntatge original per qui s'hi pugui veure temptat.

<https://www.youtube.com/watch?v=oEII6Tf9GF8>

Cada atardecer
al ponerse el sol
sale a pasear
por la calle mayor.
Su pamelita gris
su traje de almidón
perfume de jazmín
botines de charol.
Lady lady lady se pinta los ojos de azul
aunque hace mil años que dejó atrás su juventud
Cuando un día de verano le quebró un desengaño
lady lady lady vive en su mundo de cristal
cree que algún día él volverá.

(Vive de alquiler en una habitación...)

Sóc actriu

estic a l'atur

sóc actriu

i estic aturada.

Vull ser actriu per repetir vivències.

I millorar-les funció rere funció.

Repetir per millorar... i no repetir.

Fa poc vaig llegir a la contra de "La Vanguardia" una entrevista a un neuròleg que deia que parlar d'un mateix fa segregar una endorfina que ens fa estar més a gust amb nosaltres mateixos. El fet de relatar les nostres pròpies vivències resulta que ens agrada. I sembla ser que a mesura que les anem explicant a més i a més persones les anem modificant, les anem polint, i això sí genera -afirmen- un plaer encara molt més permanent que no pas el que ens pugui proporcionar un orgasme. De fet, és obvi perquè d'alguna manera la vida personal d'un mateix comença a cobrar forma. Es fa història. Té sentit.

Deu ser una satisfacció semblant a la que deuria tenir l'avi quan explicava batalletes de la guerra a tothom que coneixia i a tothom que no coneixia també. Especialment aquella que repetia sempre quan va aconseguir travessar la frontera gràcies a una pilota feta amb manyocs de roba. Va fer veure que jugava a pilota amb el fill d'un amic seu. La va xutar ben lluny, a França. Així que el nen la va haver d'anar a recollir a l'altra banda de frontera. I al seu darrere hi va anar l'avi a recollir nen i pilota. Per contra, l'àvia no volia saber res de la guerra . Quan li treies el tema per fer algun treball per l'insti només deia en veu baixa... ai la guerra... vam passar molta gana; avions que ens sobrevolaven i molta gana. Però de seguida, per contrarestar la gana que havien patit li encantava recordar tota mena de receptes: vedella amb salsafins, crispells de bacallà, galetes d'anís, bunyols de quaresma... totes les hi havia explicades no la seva mare –que cuinava de cal justet- sinó la tia d'aquesta la seva padrina, la Xaviera que cuinava molt bé. Una dona d'un caràcter impossible amb una mala llet considerable i misteriosa, es veu que era amiga dels morts. De fet, era somnàmbula i sovint, a les nits, quan menys t'ho esperaves l'havien d'anar a buscar perquè no era al llit. Gairebé sempre, la trobaven al cementiri que era a tocar la casa on vivien i sempre estava agenollada damunt d'una làpida concreta que duia mig esborrat el nom d'un home inscrit. Sense cognoms ni res. Només el nom d'un home. Les males llengües del poble deien que sota aquella làpida no hi havia ningú que va ser ella mateixa qui s'havia fet pagar la làpida només per fer creure a tothom que era la d'un antic pretendent. Les bones llengües deien el contrari que es tractava de la més bella història d'amor que mai havia existit. Tan bella i crua que si s'explicava deixava de ser-ho. Però l'explicaven. Parlaven d'un jove que havia lluitat a una guerra Carlista i que al tornar, un dia de forta tramuntana, l'havien trobat penjat d'un arbre.... Era la història de l'esquerpa Xaviera. Una història tòpica de novel·la rosa o sublim de tragèdia grega que jo sí... no explicaré del tot.

La meva història també va passar fa anys, no tants. Dos anys, vuit mesos i tres setmanes. Algú que em pensava que havia vingut per quedar-se al meu costat però que em va deixar amb un clàssic "no ets tu, sóc jo". Fill de puta.

D'aleshores ençà, la tristesa diària s'ha ocupat de mi. Ho noto.

De tant en tant, quan no puc més, ni amb mi mateixa, canto per omplir la buidor. Canto fort. Faig el que feia de petita, em tanco a l'habitació i com una boja davant del mirall o davant del sofà com si fossin les grades del Sant Jordi canto cançons d'eurovisió o d'altres per l'estil i torno a ser jo. La protagonista. De petita les cantava sense parar, perquè sí amb il·lusió i desfici. Ara de gran tinc la desgràcia d'entendre'n la lletra. I la lletra se'm revela com una veritat absoluta. Mai no ho explicaré a ningú –quina vergonya- sinó segur que a partir d'aquell precís moment desapareixeria l'encant de la teràpia que per mi significa cantar aquelles cançons. Perquè els dies que et sents una merda, un *xute* eurovisiu mal no et pot fer.

La buidor:

Tieta, com la Xaviera.

I no ho vull.

Lady lady lady vive en su mundo de cristal

cree que algun día él volverá

Sóc sola a casa

i el telèfon no sona

ni per feina.

Així que escric coses. Coses meves.

Abans de res he de dir i no per un acte de sinceritat que no sóc una persona interessant. És així, sí. Per què escric? Doncs, perquè sí. Perquè en tinc l'impuls. Bàsicament escric pensaments... alguns versos... contes breus... i des de fa poc alguns diàlegs... M'he apuntat, a l'Obrador de la Beckett, a aprendre a escriure teatre.

En les classes d'escriptura teatral que acudeixo cada dilluns a la tarda el professor ens ha dit que tenim la sort o la desgràcia de viure el segle XXI. La desgràcia perquè tot ja ha estat escrit i destruït brillantment en segles anteriors. I la sort perquè tot està per fer.

Ningú no pot viure el que jo visc aquí i ara. És d'una lògica aplastant. D'una lògica tan lògica que fa que pugui dir, que la meva vida no sigui interessant. Ni més ni sobretot menys que la de ningú altre. Però és meva.

Tan real com que la visc. Tan real com que la somnio. Tan real com que voldria que fos una altra. Tan real com que escric aquesta mena de diari. Mitjançant una fabulació del jo. La gran mentida.

Jo sóc jo i no sóc jo.

Peso 56 kg

i m'agraden les meves tetes

i els meus llavis

aquesta piga que tinc aquí

i aquesta taca blanca

i els peus, que no és habitual dir-ho, perquè reconeixem-ho la gent sol tenir uns peus que fan fàstic no per ronyosos sinó per deformes, contrafets, esguerrats... però en canvi jo, jo tinc uns peus molt... molt ben fets, què cony!

m'agraden les meves dents que tinc blanques i ben posades

i les meves axelles

especialment quan me les llepen

perquè em fan pessigolles i me les aguento

quan-

i de vegades, m'agrada la meua veu

no

això últim ho esborraré

perquè no és veritat

no m'agrada la meua veu.

M'agraden els bars.

Anar-hi sola. Demanar una infusió... últimament m'ha agafat pel roibos... roibos amb el que sigui... canyella, amb menta... gin sen... Quan sóc al bar sovint escolto converses. Més que converses cantarelles. Hi ha una cantarella particular de determinada gent quan parla que em fa somriure. I aleshores no puc evitar fer la xafardera. El contingut de les seves paraules ja és una altra cosa. Però avui era impossible no parar l'orella a una conversa d'un grup de iaïones que tenia a una taula propera. Parlaven de no sé què però el deix de les frases era espectacularment entrenyable. En un moment he copçat com una deïa que li feien por els avions perquè un cop ella havia pujat a un avió que no tenia

finestres vaja que tenia finestres però que només hi havia la cortineta de plàstic que puja i que baixa entremig que no hi havia vidre l'altra responia que era impossible que com vols que no hi hagi finestra dona que no veus que l'aire entraria dins i hauríeu mort tots plegats els de dins i tot! això que dius no té sentit que no hi havia finestra et dic que és veritat i una l'altra amb el suís a mig camí entre la tassa i la boca deia que li feia mal l'esquena des d'ahir que no era siaítica pero que aquella tarda no aniria a ballar que la Remei pobreta havia perdut una neboda de quinze anys abans d'ahir que l'havia atropellada un cotxe a un pas zebra a la mateixa cruïlla on havien atropellat aquell noi aquella ambulància que anava a mil per hora el mes passat que li van partir les cames i el crani esberlat però que la resta intacte doncs a la mateixa cruïlla la mateixa? sí la mateixa la mateixa!! La que si fa resol costa una barbaritat veure si el ninot està verd o vermell que si fa resol nena que no ho veus i clar ja pots passar que no saps si te la fotran o no te la fotran un cotxe un taxi o una ambulància per això jo sempre pregunto a qui tinc a prop que com està el ninotet? com està? I em prenen per boja... però no n'estic de boja no... que... que jo hi toco quarts i hores i minuts i segons... doncs allà mateix i que el cotxe no l'havia vista es veu que no l'havia vista i patapam... ai verge maria santíssima déu la tingui a la glòria i que la Remei clar destrossada perquè era la seva preferida que si hagués sigut la gran també l'hauria plorada però que menys perquè era una mica bagassa una barjaula vaja un putot que no fotia ni brot però que la petita era una tragèdia que era un àngel i que clar si la Remei no anava a ballar ella tampoc hi aniria perquè és amb qui solia ballar al casal vaja que era la seva parella de ball i que amb el mal d'esquena que tenia doncs que decidit que no que entre una cosa i l'altra no hi aniria que no l'esperessin que miraria la Esteban i acte seguit ja tenia el suís a la boca regalimant-li nata per la comissura dels llavis a les onze del matí mentre les altres dues encara dissertaven si un avió podia tenir o no finestres sense vidre

mentre volava que sí que no que sí que no. Un cop el roibos acabat, m'he posat trista perquè a partir d'ara no sabia què fer. He deixat les dones enrere. Sé de quina cruïlla parlaven. Conec el semàfor. Al davant hi ha una terrassa amb les típiques taules metàl·liques que segons com t'enceguen la mirada. Hi vaig sovint. Però quan fa sol. Perquè el sol, escalfa. I m'agrada. Però últimament no sé què passa que no para de ploure. Porta mesos plovent. O fent dies grisos. Fa un hivern de merda.

I no vull haver d'inventar-me la resta del dia.

Obro el paraigua. I se'm trenca una barnilla.

I ja en van dues.

Arribo a casa.

Merda! Se m'ha tornat a espatllar la rentadora.

¿Dónde estás, corazón?
no oigo tu palpar
es tan grande el dolor
que no puedo llorar
yo quisiera llorar
y no tengo más llanto
le quería yo tanto y se fue
para nunca volver

Avui en un bar del centre, berenant sola, he trobat a un antic amic, m'ha comunicat molt i molt feliç i orgullós que tindria un segon fill o filla. Estem molt contents. Estem de gairebé tres mesos i serà de setembre com l'altre que tenim. Es veu que nosaltres som fèrtils el novembre quines coses no. Suma. Ho captes? *Enhorabona* els hi de dit. Sovint quan dic *enhorabona* a algú que em diu que serà pare no ho faig de veritat. Ho dic perquè és el que s'espera que digui. Però la veritat me la pela. Me la pela si tenen trenta criatures o cap. Ella ha arribat més tard, la futura mamà em refereixo i m'ha mostrat tota cofoia el seu incipient promontori. Toca toca. I en aquell ventre ple de vida jo no he pogut evitar

visualitzar un borriçol de neguit al malic. Perquè una vida que neix és una mort inevitable.

Enhorabona li he dit amb veu dolça.

I, així sense avisar. M'han tallat la llum. Tres hores.

Yo le quería con toda el alma
como se quiere sólo una vez
pero el destino cambió mi suerte
quiso dejarme sin su querer
tan sólo el tiempo borrar podría
aquellos años de tanto amor
y una mañana de frío invierno
la luz del alba se oscureció
¿dónde estás, corazón?
no oigo tu palpar
es tan grande el dolor
que no puedo llorar
yo quisiera llorar
y no tengo más llanto
le quería yo tanto y se fue
para nunca volver

...Per què no s'han esperat? La majoria d'antigues amigues ja van per la segona criatura. I clar...no puc evitar pensar que mentre els seus fills, els fills dels meus amics juguen entre ells els meus amb qui jugaran? Per què no m'esperen? Jo mare soltera no ho vull ser. La gent no ho sap però pot ser molt egoista perquè a sobre de tenir la desgràcia de no tenir qui et fertilitzi quan tens la crida de la... de la... cosa... doncs a més no ets protagonista de res. Per això fa temps que cada vegada que alguna amiga em diu que està embarassada directament l'elimino de l'agenda. Senzillament no caminem al mateix pas. En tinc jo la culpa? I el més trist de tot és que elles ni se n'adonen que les he esborrades del mòbil. No tinc perquè ser còmplice de la seva felicitat si elles no saben parlar de res més que de caques líquides, pòlips intestinals i mugrons encetats que semblen taps de boli bic vermell... de rosegats com estan.

Quan li he posat la mà al promontori. *Enhorabona*, li he dit amb veu dolça!

I després diran que no sóc bona actriu?

Un dia un professor de l'institut del teatre em va dir que jo no seria mai actriu. No seràs mai actriu. Que tornés a fer Història. Nena fes història. Que era massa intel·ligent per ser actriu. Que li donava massa voltes al tarro. Li dones massa voltes al tarró. Que no era espontània. No ets espontània. I tant que ho sóc.

"Enhorabona". Ni ella ni ell no han dubtat ni un segon de la meva sinceritat. I ara que hi penso, ells dos són els qui van tenir l'honor d'inaugurar la meva tradició dels telèfons esborrats de l'agenda per motius de fecundació. No m'equivocava.

*Le quería yo tanto y se fue
para nunca volver.*

Estic molt sola.

i ningú no em truca.

Ni per feina.

Escriu uns poemes.

DIGUE'M.

Digue'm mentides.

Siguis qui siguis i vinguis d'on vinguis... desatura'm.

Digue'm mentides. Aviat.

No a mi només... sinó als dos.

LA LLETRA NO LLEGIDA.

De la vida no en resta més

que la lletra llegida

i el desig del cos

que no tindràs mai més

.....ni en el record.

EL MAR.

Si el mar no existís s'hauria d'inventar.

Ser atea no és fàcil.

Mai no som del tot el que voldríem ser

però

tot i així

volem ser.

Sí el mar.

El mar!

(Sona el telèfon. Despenja. Somriu).

Un casting!!!!

De cop, ha tornat la llum!

M'he preparat un monòleg de Roberto Zucco, el de la mare, tot i que crec que em va més el de la germana "qui s'atreveria a forçar una nena com tu, tan pura i tan verge" però m'he dit el de la mare, el de la mare és més potent. "Sóc jo Roberto qui t'ha parit?"

Quants anys tens?

Com?

Quants anys tens?

35

Sembles més gran

35

Estaries disposada a tallar-te els cabells?

Com?

Els cabells, si te'ls raparies.

Els cabells? Els meus? *(Pausa)* I si dic que no?

Gràcies. Ja et trucarem.

Me'ls podria tallar sí, clar que sí. Crec. Sí.

No cal. Perdona. No és el perfil que busquem.

Així no el faig? El monòleg?

Gràcies. No cal. Perdona és culpa nostra. La següent.

També m'havia preparat un "xiste".

Ah sí? Doncs, digue'l. Endavant.

-Mama, què faig amb aquest trosset de carn?

-Tira'l a les escombraries.

Mama, què faig amb aquest trosset de carn?

-Dóna-li al gos.

Mama, què faig amb aquest trosset de carn? *(pausa)* Mama, què faig amb aquest trosset de carn?

-Ai, nena, fés-ne el que vulguis, però et diré una cosa: des que tens lepra estàs insuportable.

Quan he sortit del casting. No me n'he volgut anar. Al costat en feien un altre de farinetes per nounats, crec. La qüestió és tenir-te esperant. Com els trens. M'he assegut fent veure que també faria el casting dels bebès. Tot i que sabia que no em cridarien mai. No era a la llista. No volia tornar a casa i haver d'inventar-me la tarda. Al cap de poc *Ell* ha vingut cap a mi, venia del lavabo, i el tren s'ha posat en marxa. "Hello, stranger!" m'ha dit. M'havia assegut al seu lloc.

Perdó! I sí... m'he posat vermella. I més i tot quan de reüll a l'aixecar-me li he vist una petita goteta prop de la bragueta. He vist que ha vist que me n'havia adonat. I s'ha iniciat el trajecte!

Cap dels dos no ha fet el casting de les farinetes. Hem anat a un bar.

Té les pestanyes llargues. I tupides. És tropical.

El passat però no deixa de ser una motxil·la que duem d'excursió per la vida.

Vodríem en molts moments desfer-nos-en però no és possible. La duem cosida a les espatlles. Cosida a les espatlles com un record persistent que de sobte, en plena teràpia de reconstrucció emocional, va i apareix el teu nom, fill de puta, en forma d'invitació al facebook. He inspirat fort. He tancat la puta invitació per ser amics. Ahir mateix hauria tremolat d'emoció. Avui no. Perquè el fill de puta pertany al passat. Ara toca anotar un nou número de telèfon. El de l' stranger. Perquè me l'ha volgut donar. Ell a mi. Un cop l'he escrit jo li he fet una perduda. I ell m'ha guardat a la seva agenda.

Sóc feliç. Tinc il·lusió... m'he il·lusionat d'amor groc.

Tú eres como el sol de la mañana
Que entra por mi ventana
Que entra por mi ventana
Tu eres de mi vida la alegría
Eres sueño en la noche
Eres ritmo en mis días

Tengo el corazón contento
El corazón contento
Y lleno de alegría
Tengo el corazón contento
Desde aquél momento
En que llegaste a mí
Y doy gracias a la vida
Y le pido a Dios que no me faltes nunca

Yo quisiera que sepas (la, la, la, la)
Que nunca quise así (la, la, la, la)
Que mi vida comienza (la, la, la, la)
Cuando te conocí

Així que porto uns quants dies que la gent em diu que he canviat. Bé la gent... la gent és un dir... però jo noto que m'ho noten perquè jo noto que ho vull fer notar.

Vull que se'm noti vaja... sí vull que se'm noti! Fins i tot al facebook he canviat el meu estat! He començat una nova relació... Ningú no ha dit res. Tan me fa.

Que reventin!

Tengo el corazón contento
El corazón contento
Y lleno de alegría
Tengo el corazón contento
El corazón contento
Desde aquél momento
En que llegaste a mí
Y doy gracias a la vida
Y le pido a Dios que no me faltes nunca

Yo quisiera que sepas (la, la, la, la)
Que nunca quise así (la,la,la,la)
Que mi vida comienza (la,la,la,la)
Cuando te conocí

Tú eres como el sol de la mañana
Que entra por mi ventana
Que entra por mi ventana

shalala la la la la...

Fa vent. Fa molt de vent. Sempre que bufa fort el vent com avui, penso que l'endemà al diari llegiré inevitablement la notícia que una turista alemanya vestida amb un gust més que discutible passejant pel barri gòtic ha mort perquè li ha caigut al cap un test en forma de tortuga. No m'estranyaria gens que, darrere aquestes morts hi hagués la mà trapella i venjativa d'Èsquil. Definitivament avui no és un bon dia per sortir al carrer. Sóc a casa i fa molt i molt de vent.

Llegeixo fragments sel·leccionats de La senyoreta Júlia, mentre cada deu segons no puc evitar mirar al mòbil una fotografia que ens vam fer ahir.

Som en una terrassa davant del mar. I ens fem un petó. Tenim els llavis enganxats per un somriure i els ulls mirant l'objectiu de reüll mentre ell subjecta la càmera tot estirant el braç tant com pot.

Tinc por del cel. No dels seus petons.

Tinc els seus ulls

els seus braços

i les meves pigues.

Tinc tenint-lo.

El tinc.

Tenint-lo... em tinc.

Serà nena. Avui m'he trobat pel carrer aquella parella que il·lusionats em van dir que esperaven un segon fill que havien fabricat el novembre. Acabaven de saber-ne el sexe. Tindrien la parelleta. Estaven contents. No n'hi ha per menys. També m'han dit el nom. Horrorós. No el diré. Però això d'haver de posar nom a una vida és ben curiós. Suposo que quan es crea un invent nou no es tria el nom fins que no se'n sap el seu ús. Un no diu avui inventaré un filisornec i després l'inventa. Un no diu avui sabré què és xixito (m'encanta aquesta paraula) fins que no la fa servir per alguna raó. Aleshores... Com és que posem nom a una criatura abans no neixi?

Penso que si jo m'hi quedés ara. Ara m'hi podria quedar. De fet m'agradaria...

penso que la meva filla i la seva podrien jugar juntes. I l'angoixa de la crida

s'aturaria per fi. Ara sí. I no li posarem cap nom fins que no li veiem la cara.

Encara que a mi m'agrada molt Dora. De petita somiava que pariria un pollastre.

Així amb placenta i tot i quan me'l posaven sobre el pit les comadrones em deien:

Mira... mira quin pollastre tant bonic que has parit. I jo el mirava plorosa per

l'esforç fet i deia horroritzada "És molt lleig!" Però després penso que totes les

criatures quan neixen... són ben lletges. Vull que aquest parell coneguin el pare

del meu futur pollastre. Sí. Així que els hi demano el número de telèfon. És que em van robar el mòbil. T'ho pots creure? I he perdut tots els telèfons de l'agenda. Ens hem de veure més. No pot ser que perdem el contacte i que ens haguem d'anar trobant pels bars de la ciutat. Així per atzar, els hi ensenyo la foto del meu "stranger" mentre anoto el número. Tens nòvio? I clar. He hagut de respondre. Demà farà dos mesos que sortim. He dit amb un somriure ple de mar.

Enhorabona, m'han contestat, els dos fent un bisbe.

He arribat a casa feliç.

Em peso. 55 kg.

Em miro al mirall.

Somric

tinc unes dents extraordinàriament ben col·locades

em miro el mirar dels ulls

al fons de tot m'ha semblat veure-hi alguna espurna indescriptible

un lleu sospir i immediatament

menjo una rajola de xocolata 70 % cacau

serà un "antojo"?

Escric. Estic creativa. Escric a raig quatre contes.

La nena que tenia sis dits

Hi havia una vegada una nena que tenia sis dits a cada mà. En comptes de cinc, sis. I és clar, era la riota de tots els seus companys de classe. Ella no volia tenir sis dits, en volia tenir cinc de dits, com tothom. Volia ser com els altres però no podia pas tallar-se un dit de cada mà, podia fer-ho? A més, la seva tragèdia és que li agradava molt la música, així que es va apuntar a classes de piano però la professora sincera i estricta li va dir que no n'hi podia ensenyar. Ni ella ni ningú. Que la música de piano era per ser tocada com havia de ser tocada amb deu dits

ni amb nou ni amb dotze ni amb vint i que seria millor que ho deixés córrer que asumís com era i que renunciés al seu somni ja que mai no podria tocar Bach ni molt menys Chopin. La nena, desesperada primer i esperançada després va decidir aprendre de música per sí sola. I ben aviat començà a compondre peces de piano que només ella podia tocar. Al llarg dels anys, la gent es va rendir a la seva destresa, al seu barroquisme manierista impressionant. La nena va morir deixant un llegat musical que ningú no podrà tocar mai, a no ser que neixi amb sis dits a cada mà.

La nena que no volia menjar

Hi havia una vegada una nena que no volia menjar. No ho feia per aprimar-se, no ho feia per sentir-se més lleugera ni més guapa ni més a la moda, no ho feia per una bona causa en plan vaga de fam i salvar ballenes, el forat de la capa d'ozó o persones tancades injustament a la presó, no ho feia perquè tingués una malaltia incurable, no ho feia perquè tingués una forta depressió ni per sortir als diaris o a la tele, no ho feia per cap motiu gros ni petit ni mitjà senzillament no menjava perquè la seva mare no ho feia, ella tampoc no menjava. El seu pare no havia comunicat mai a ningú la mort de la mare i tenia a la seva dona degudament asseguda a taula davant d'un plat de sopa buit. "Emmiralla't en la teva mare" deia dia sí dia també el pare a la seva filla. "Sigues com ella. Emmiralla-t'hi!" Avui mare i filla, calcades l'una a l'altra, amb el mateix rictus a la cara, són davant d'un plat de sopa sense sopa compartint taula amb un home viu.

La nena que volia volar

Hi havia una vegada una nena que volia volar. El seu somni era emprendre el vol. Volia sortir volant per la finestra cada matí per anar al cole. Veure des de dalt la ciutat, saludar els ocells, acariciar les fulles dels arbres i entrar puntual a l'aula

de segon B per la finestra. I seure lleugera a la seva taula. A la nena, a més, li agradava molt estudiar així que molt aviat va saber que aquell seu somni era un somni compartit per la espècie humana i que de feia una pila d'anys l'home havia creat mil artefactes per poder volar: avions, paracaigudes, helicòpters, globus aerostàtics, cohets... Però per a ella això no era volar: massa artilugis pel mig. Un dia, sopant a casa d'uns amics dels seus pares, va dir que tenia pipí i li van indicar on era el lavabo. Com tots els nens fan, a mig camí es va aturar per entrar a l'habitació dels amics dels seus pares -un matrimoni d'homes. Al costat del llit immens hi havia tot d'objectes que no sabia descriure i unes "laminadures". Només una, en va agafar només una i se la va posar a la boca. No tenia gust a res però segons després va volar. Si va volar! Tot al seu voltant agafava formes estranyes, reia i els colors de l'habitació eren fantàstics, vius i alegres. El *subidón* va ser tal que ja mai més no va tocar de peus a terra. A partir d'aquell dia al món s'hi podia volar i el més fort és que no ho feia sola, no era l'única sinó que al seu costat, com un àngel de la guarda psicodèlic no li treia l'ull de sobre el seu cantant preferit: en Michael.

La nena que volia ser un nen

Hi havia una vegada una nena que volia ser un nen. Volia tenir una pitolina i uns ouets que li pengessin de l'entreuix com els que li havia vist al seu cosí -un any més gran que ella- un estiu mentre pixava rere una paperera. Així que d'amagat a les calces un dia es va ficar un parell de "caniques" de les grosses però pesaven massa i aviat van caure a terra. Així que d'amagat un dia es va ficar entre les calcetes un trosset de frankfurt que va agafar de la nevera però feia massa poder, i se'l va treure ràpid. Així que d'amagat entre les calces es ficava tot un munt d'objectes inimaginables que s'adeqüessin a allò que ella imaginava que tenia el seu cosinet entre les cames, a allò que ella somiava tenir-hi. Finalment, després

de moltes provatures va decidir que si volia la pitolina i els ouets del seu cosí només hi havia una manera d'aconseguir-los. Així que... els hi va tallar. Ara el seu cosí és una nena.

Tinc ganes de veure'l.

Li envio un missatge.

Ven tengo libre de ocho a diez
nos podemos divertir
y tomamos una copa

Passen uns minuts.

No respon

Segon missatge.

Ven tengo libre de ocho a diez
nos podemos divertir
y tomamos una copa

No respon. Tercer.

Ven tengo libre de ocho a diez
nos podemos divertir
y tomamos una copa

No respon

Ven tengo libre de ocho a diez
nos podemos divertir
y tomamos una copa

De vegades i és més sovint del que ens podem imaginar en un trajecte en tren aquest s'atura a una estació que no li pertoca. No només s'hi atura sinó que s'hi queda una llarga estona. Just quan semblava que la cosa avançava, que la cosa fluïa i ja feies plans de futur, d'aliances. Penses que l'aturada és momentània potser només seran uns segons et dius. Però no i la cosa s'allarga. L'evidència és

inevitable. No contesta als missatges. [Ven tengo libre... \(caòtic\)](#) Han passat 17 dies. Ningú t'informa si és un problema en la catenària de la comunicació. Si la via està tallada a causa d'un petit incendi que crema en els ulls d'una altra persona. Ningú no t'informa de res. No havíem detectat cap senyal d'alerta. I és aleshores quan el nostre cervell mancat de dades comença a projectar lliurement de tot. Escriu mentalment un guió que no serà mai ja que el guió dels nostres trajectes vitals no només l'escrivim nosaltres sinó que conté infinitat de variables. Més val pensar que el fet d'estar aturada de nou no és un final de trajecte. Ja t'ha passat d'altres vegades. No estàs boja. L'experiència et diu que el desig de tallar el dolor amb tisores no serà mai tan radical com la primera aturada. Com la primera vegada que vas llegir el poema. Com la primera vegada que et van deixar. Que

[Aire era su nombre si me dijo la verdad
Metiéndose en mi vida como un vendaval
Aire que busca un sitio en el aire adonde ir
Y ahora solo necesito aire para vivir.
Aire que busca un sitio en el aire adonde ir
Y ahora solo necesito aire para vivir.
Aire.](#)

És increïble la quantitat de coses que es poden fer en un dissabte ennuvolat. Tot per no pensar. Per no...

El silenci et desquicia.

Voldria com fa molta gent saber drogar-me, pendre'm coca, pastilles i el que fés falta per no ser jo. Per arrencar-me la pell de mi i anar a la discoteca sense calces.

I tirar-me per sobre el cubata, entre la reguetera. I follar-m'ho tot. Viu o mort.

Voldria ser jo la puta. Ser jo la que desquicio. Ser jo Helena.

Però no.

No ho faig.

Per contra rento plats. Encara que estiguin nets.

I trec la pols. I canvio objectes de lloc i els retorno al lloc original.

I planxo. Cosa que no faig mai. Però ara sí. Planxo. Collons si planxo.
I surto de casa. Per comprar. Vull gastar per gastar. Entro a un lloc i a un altre.
M'embro tot de coses. Coses que sé que no em posaré mai. Vestits. Jaquetes.
Bluses. Pantalons. Tinc a les mans una faldilla atrevida que em queda bé però que
sé que no em posaré mai. Que es podrà a l'armari. I em fot no dubtar. No
compro res. I em sento més merda encara. Sóc una piltrafa. Sortia de casa per
comprar, cony. Entro a mil botigues per gastar i no gasto res. Torno a casa com
qui torna d'Adrionópolis.

I sec al sofà. I per no escoltar el silenci, parlo amb ell. Sí, hi tinc converses. Uii sí.
Penso què li diria jo i què em respondria ell. Així en plan *realista*. Sóc inflexible.
No em deixo enredar així com així... el poso al seu lloc. Si vol tornar, s'ho haurà de
guanyar... Perquè és clar em demana perdó i em suplica que vol tornar i que no
em volia fer mal... Li cal una bona explicació i de mica en mica... assenyadament
però amb llagrimeta anem trenant la conversa... em diu és que dubtava, que tot li
venia massa gros... però que ara ja ho té clar... i que li posarem Dora. Sense haver-
li jo dit res de res... va i diu quatre lletres: D O R A. I després... després silenci.
Agafo el mòbil i finalment cedeixo i accepto la invitació al facebook que em va fer
un dia aquell altre, el fill de puta. I si em busca? Li envio un missatge privat. Ei
hola! No he vist la teva invitació d'amistat fins ara. Com va tot? Veig que està
connectat al xat però no respon. Passa de mi. Fill de puta.

I aleshores últim recurs: obro la capsa. Tinc una capsa. No la tinc amagada ni res.
Però sé que quan l'obro és que he tocat fons. A dins hi ha dues capsetes més. En
una hi ha tot de fotografies. Fotos meves. Miro les fotos i veig que la meva vida...
no sé... té un recorregut que no és tant merda com per fer que ell em faci sentir la
merda més merdosa de la terra i ploro i ploro molt però sé que formo part. Sóc
una part d'un arbre genealògic. Després obro l'altra capseta. Quan obro l'altra
capseta vol dir que no és que hagi tocat fons és que estic a "six feet Under". Hi tinc

cartes. Cartes d'un noi de l'institut. Que no ens havíem fet mai cap petó ni res. I les llegeixo. I em retorna l'estima d'haver sigut algun dia la persona més meravellosa del món mundial.

I així minut a minut, hora a hora i segon a segon m'ha passat el dia que he procurat oblidar-lo fent coses per no pensar que estic pensant en ell. I estic esgotada. I poso una cançó per acabar de rematar aquest cadàver en vida que sóc. Aquesta barca a la deriva. Són les dues de la matinada d'un dissabte i només hi ha una cançó de zero punts a l'alçada del meu ego:

Quien maneja mi barca. Quien?

Que a la deriva me lleva Quien?

(So del mòbil)

És ell.

"Veig que ets a casa. Tens llum a la finestra. T'he vist ballant. Que maca ets quan balles. Vols que pugi?"

(Silenci)

(Emocionada amb els ulls plorosos. Escriu). "Sí".

I va pujar.

Vaig preparar una cançó adient.

Va entrar.

Duia els cabells xops. Les pestanyes igual de llargues.

El vaig mirar. Em va mirar.

"Hello Stranger".

Cállate, bésame, hazme creer que todo sigue igual
Cierra los ojos por favor, dame una noche más
Cállate, ámame, dame de plazo hasta la aurora
Si no te puedo hacer feliz, no me lo digas ahora

Nacida para amar, quisiera unirme a tu camino
Y caminar por tu destino, besar tus huellas, amar tu signo
Nacida para amar

I ens vam morrejar. Amb alè i sense alè. I vam follar. Follar com bojos. Mai havia tingut tant desfici follant. A mi m'hi anava tot. Les hores no dormides cobraven sentit. Tenia tantes ganes de ser seva. I de sentir-lo meu. I de sentir-lo dins. Tenia tant anhel que fos meu que un cop es va haver acabat l'intercanvi... sentint-lo respirar abraçat a mi... plena d'ell... li vaig haver de dir.

(Necesito q me digas si me quieres
yo realmente estoy de ti enamorada
y si piensas engañarme no lo hagas
otro engaño no resiste el corazón

Que te quiero, tu bien sabes que te quiero
y quererte más mi amor es imposible
y mi corazón por eso está muy triste
al no ser correspondido por tu amor

Es va desfer dels meus braços. Es va vestir.

Yo necesito saber (si tú me quieres...)

Mira anava calent. Havia quedat amb una noia a un bar prop d'aquí i després d'escalfar-me doncs la tia després no ha volgut rollo perquè jo... però bueno... li he dit una cosa abans que... bé... he... jo per atzar he mirat amunt, ha començat a ploure, no para de ploure últimament, he mirat amunt i t'he vist a la finestra tan feliç ballant i... m'he dit què collons. I t'he enviat el missatge. Així que gràcies pel polvo. Abans no els fotíem com aquest. Vull dir que abans no me la mamaves. Però no vull res. No, no, no vull res. Sí és que et mereixes algú molt millor que jo. Si jo sóc fatal per les relacions. És que tinc molta feina. Per això no et vaig contestar cap dels teus missatges. Però tens un cor molt gran. De debò. Et mereixes algú millor. Si no ets tu. Sóc jo.

I abans d'anar-se'n ho va acabar de rematar enviant-me a l'escorxador.

Ah. El que li he dit a l'altra noia *abans* i et dic a tu *ara* és que... bé, estaria bé que et fessis la prova del papil·loma.

I va marxar.

No vaig plorar. La ràbia em va posseir. Descarrilada, vaig haver d'escriure bilis.

Vaig haver d'escriure:

LES QUATRE BESSONES CABRONES.

MARINA: Són totes unes males putes! A la mínima que pugui me les carrego. Sempre em volen copiar l'estil, però... no ho aconseguiran mai. Mai. I com que no poden amb mi em destrossen el vestuari. Mireu aquest forat de la màniga. Qui l'ha fet? Unes cabrones! Totes! Necessito un xute! On he posat el clembuterol?

SABRINA: Marina, és l'hora del meu clembuterol.

MARINA: Te'l fots pel cul el teu clembuterol. Sabrina!

SABRINA: Per què em parles així? Què t'he fet jo, germaneta meva? (Pausa)
Ah! No és un insult. Ara s'introdueix via rectal? (Pausa) Mmmm, que estimulants! Se les empesquen totes!

MARINA: És la tonta de les dues.

SABRINA: Amb qui parles?

MARINA: Amb el forat del teu cul.

SABRINA: Marrana. I el clembuterol?

MARINA: No m'agobis l'estic buscant! No puc estar per tot. Has vist com han deixat el meu vestit?

SABRINA: Filles de puta.

MARINA: Tens fil, didal i agulla?

SABRINA: No. Vull el meu clembuterol!

MARINA: L'estic buscant! L'estic buscant so inútila tarada! L'estic buscant.

SABRINA: (Histèrica) On és? On és? Avui és el nostre aniversari i no tenim clembuterol? Com sobreviurem el pas del temps? Com ens divertirem ara? Com farem el nostre sentit homenatge a la somera Eva Santamaría!

Sona Hombres d'Eva Santamaría. Eurovision 1993. Les dues germanes ballen.

Todos los hombres son tan egoistas
Que han confundido macho con machista
Todos los hombres son tan presumidos

Que han olvidado ser agradecidos

Ellos son así por naturaleza
Viven dominados por su vanidad
Corren impulsados por sus ansias de ganar
Y nada más
Ponen el cerebro, nunca el corazón
Vuelan como cuervos a tu alrededor
Y al sexo llaman amor

MARINA: L'hem de trobar és el nostre aniversari.

SABRINA: Busca, bé! On el vas amagar?

MARINA: Ens l'han robat!

SABRINA: No siguis idiota qui vols que ens l'hagi...? Elles. Males putes!!!

MARINA: No tenen personalitat. Ens imiten. Ens copien les molt negres
sidoses.

SABRINA: Sé on trobar-ne. Però som al mig del desert dels Monegros.
Trigarem almenys uns dies a...

MARINA: Avui és el nostre aniversari filla de puta no d'aquí a uns dies. Això
no es pot aplaçar. Pobra Santamaría! Com podrem sobreviure les
hores fins aleshores? (Escanya la seva germana).

SABRINA: Em fas mal!

MARINA: Puta!

SABRINA: No puc... resp...

MARINA: Cabrona!

SABRINA: Ja el tinc... ja sé (la deixa d'escanyar)... ja sé.. ja sé on és... el tinc
aquí aquí mira (treu unes pastilles de la butxaca)... aquí aquí el
tens.

MARINA: Això no és clembuterol.

SABRINA: És millor.

MARINA: És per a cavalls?

SABRINA: De carreres!

MARINA: Porta aquí!

SABRINA: (Cantant) Moltes felicitats/ moltes felicitats. Et desitjo Marina.
Moltes felicitats.

MARINA: ...moltes felicitats. Et desitjo Sabrina. Moltes felicitats.

Cadascuna es posa una pastilla a la llengua. Xisclen i salten com unes fans adolescents que han vist al seu ídol.

Entren la Ivana i la Joana.

IVANA: Patètiques! Tu, putarrota, fes-me un gin tònic. De Hendricks. Amb tònica Fentiman's no me la facis amb una qualsevol que saps que fa potar. I ja saps que si poto et toca a tu llepar el vòmit de terra. Fa massa calor a aquest desert. Em resseca la pell. I per la meva pell atòpica és un combinat explosiu que t'hi cagues! No et passis amb el cogombre!

JOANA: Sí.

IVANA: I és clar que sí.

JOANA: Sí.

IVANA: Sí. I ara!

JOANA: Sí.

IVANA: És la tonta de les dues! Va, Joana, que si et portes bé deixaré que en facis un xarrup! Sé que t'agrada empassar-t'ho tot.

La Joana prepara el gin tònic.

IVANA: M'avorreixo.

JOANA: Aquí el tens, Ivana.

IVANA: Has trigat una eternitat, puta gossa. (El prova) No està malament. Té el seu punt. En vas aprenent.

JOANA: El podria provar?

IVANA. (Pausa) No. (Pausa) Té, aguanta-me'l.

JOANA: Gràcies.

IVANA: Llavis quiets, xupona!! Els de baix també!

JOANA: Sí.

IVANA: Tinc ganes de cantar. Un clàssic. El meu públic m'ho demana. (Canta Bandido de Azúcar Moreno).

La luna me embrujó y me llevó hasta ti,
veneno del amor que yo feliz bebí
Y aunque mi pecho ardió y me abrasó la piel,
me supo dulce como la miel

Tus ojos bandido robaron con cuentos
la sangre y la vida de mi corazón
Tu ausencia en mis noches provoca lamentos,
suspiros y llantos, y oscura pasión

MARINA: (Interrompent-la). Avui és el nostre aniversari.

SABRINA: El NOSTRE, així que... estem de celebració... si voleu anar marxant. Gràcies.

IVANA: I aquesta merdosa qui l'ha deixada entrar?

MARINA: Els aplaudiments són nostres.

JOANA: Jo, no.

SABRINA: A qui dius merda?

IVANA: A ta germana.

MARINA: Filla de puta!

IVANA: No sou ningú. Au, va... si feu el ridícul... vinga.

MARINA: Trucaré a la policia. Tinc el mòbil del mosso de l'Ester Quintana. Que on fot l'ull fot la pilota de goma, aquest.

SABRINA: Sí, el conec.

IVANA: Quina por.

SABRINA: Teniu clembuterol? Avui és el nostre aniversari.

IVANA: Joana?

JOANA: Tenim de tot.

IVANA: Tenim de tot.

MARINA: Menteixen. Quina calor.

IVANA: Despulla't.

Joana es comença a despullar.

IVANA: Tu no inútila!

JOANA: Perdó.

MARINA: Deixa-les!

SABRINA: Per què existeixen?

JOANA: Ivana.

IVANA: Què vols?

JOANA: Avui és el nostre aniversari.

IVANA: El nostre?

JOANA: El nostre.

SABRINA: El vostre?

IVANA: El nostre. (A la Joana) El nostre?

JOANA: Sí.

MARINA: El vostre?

IVANA i JOANA: Sí.

SABRINA: I una puta merda.

MARINA: Ens ho copien tot. Ens ho copien tot. Però a mi m'és igual. Unes
putes cabrones.

IVANA: (A la Joana) I com ho saps que és el nostre aniversari?

JOANA: Ho sé perquè som al cap de Creus. I si no ens afanyem no arribarem
a debutar abans de la posta de sol.

IVANA: Ahhh m'encanten les roques. Ahhhh m'encanta el mar! I les garotes i
la car-xooo-ffffaaa!

JOANA: No et posis surreal tu, ara.

IVANA: Que bonic. Vinc a tu Stendhal! Adéuuuuuuuuuuu! (L'Ivana es llença al

mar des de dalt de tot d'una roca del Cap de Creus. Mor ofegada).

La Joana no ho pot resistir i es clava una daga. Mor.

MARINA: Per fi... tornem a estar soles. Quina pau!

SABRINA: Tinyoses! Les molt putes creuen que morint joves tindran un millor recordatori. Com que en vida no han fotut res de rellevant creuen que si moren joves se les recordarà... tothom recorda la Marilyn i el James Dean i la Lady Di però qui recorda la mare Teresa de Calcuta o a la Núria Feliu? Ni sa mare! Les molt putes han vingut al món de l'art amb estratègia. Triomfaran!

MARINA: A qui et refereixes?

SABRINA: A aquestes truges.

MARINA: A...? (MARINA mor d'un atac de cor).

SABRINA: Què és això? No. No. NO!!! Oh, Déu... no pot ser veritat... he trobat la Ketamina.
(Emocionada treu la Ketamina de la butxaca de la Marina.) Viure torna a tenir sentit!

JOANA: (Sobrevisquent) Porta aquí.

SABRINA: Tu no estaves morta?

IVANA: (Sobrevisquent) Què passa?

JOANA: Ja no, putassa. Rebota i explota!

Sabrina dispara a Joana. Joana mor.

IVANA: Has matat a la meva germana. (Desesperada, plorant, picant-se amb força els pits). Nooooooooooooo.

SABRINA: Marina, on ets?

MARINA: (Sobrevisquent). Sóc a Ascó, fent un bolo en un tràiler. Véns?

SABRINA: Ets viva?

MARINA: Collons! Vine i ho veuràs! Es necessita estar molt viva per sotmetre's a les radiacions nuclears per un putu bolo mal pagat!

SABRINA: Et porto ketamina.

Les germanes es troben. Es reconeixen. S'abracen.

SABRINA: T'estimo!

JOANA reviu.

IVANA: Cabrona, no m'ho tornis a fer mai més això. Pensava que t'havia perdut per sempre.

JOANA: Si t'has tirat tu al mar abans jo no em clavés la daga, filla de puta.

IVANA: Necessitava background emocional per la meva feina. Sóc actriu. Em sentia eixuta, eixorca, bruta! El meu públic em demana renovació constant! És un no-viure això que sempre et demanin més i més i més! Et xuclen et buiden. Putus espectadors, putus crítics, putes companyes de professió putes i putus tots!

Totes quatre menys IVANA inicien tot de renecs a tort i a dret.

IVANA: Voleu callar! (Es fa la morta) Que estem de dol!

I fins aquí el que he escrit d'aquesta copiada de Copi. L'obra continuaria fins que es morissin trenta-una vegades exactament. Trenta-una perquè és l'edat quan van morir cruelment assassinats tres dels emperadors més nefastos i patètics que hagi tingut mai l'antiga Roma: Neró, Còmode i Caracalla. Així justifico els meus dos anys de carrera d'Història.

La quarta representa Calígula un efeminat que va morir dos anys més jove per ser més cabronàs que els altres tres junts, per extravagant, egocèntric, despòtic i cruel.

De què va l'obra? Quin és el tema? Jo què sé!

Per què collons ha de tenir tema una obra! conflicte dramàtic! Història!

En qualsevol cas insultar i ser pèrfida, despòtica i cruel sempre ve de gust.

I més quan odies el món.

Perquè t'odies a tu mateixa.

Em miro el mirall

No somric.

Em peso. 52 kg.

Tinc bosses als ulls.

No m'agrado.

I les dents no les tinc tan ben posades.

Porto més de 32 hores sense dormir.

No sé quina hora és. Enxufo la tele.

A les tantes, fan el primer episodi d'un decàleg polonès. Encara estic en xoc. Com una fina agulla m'ha atravesat. Després he pensat que havia d'escriure una obra de teatre-teatre no pas una frivolidat. He pensat que volia explicar la història d'un amor impossible. Un incest, per exemple. Un incest entre un pare i una filla. Ara la filla té divuit o dinou anys i el pare uns quaranta llargs. És obvi que entre els dos hi ha una relació estranya per poc convencional. Ella, la filla, molt més esbojarrada que no pas ell decideix un dia com qui no vol la cosa confessar-li que el que sent pel seu pare és atracció, atracció física, enamorament, vaja. Estic enamorada de tu, li diu. El pare ha de bloquejar aquest sentiment d'arrel tot i sentir-lo també i d'una manera encara molt més forta i dolorosa que no pas ella, és clar. Cal dir que la mare no apareix a l'obra ja que aquesta va morir mesos després del naixement de la filla. D'aquí que segurament aquest pare i aquesta filla hagin teixit al llarg dels anys una estreta relació plena de complicitats que ha fet de jaç inevitable per despertar aquest desig mutu. La filla davant aquest enamorament que no pot controlar i que les convencions socials li tenen vetat decideix aferrar-se a la idea que el seu pare no és el seu pare. D'aquí que decideixi enviar a un laboratori d'anàlisi d'adn una mostra de cabells. Un d'aquells que queden dispersos per la pica. Té l'esperança de poder viure el seu amor sense culpabilitat. Sense remordiments de consciència. Caldrà esperar. Els

dies de convivència a la casa des que la filla ha verbalitzat els seus sentiments són estranys. El dia a dia ja no és el que era, si bé es parlen menys és obvi que es miren més. El fet de no tocar el tema, el fet de mantenir la rutina diària no ha apaivagat els batecs de pare i filla. Ans el contrari, a cada minut desitgen més i més intensament fer-se l'amor. Obrir les comportes d'aquesta presa i deixar que l'aigua brolli furiosa riu avall. Les nits són dolorosament difícils. L'un en una habitació en un llit gran i buit l'altra en una habitació encara plena de solcs adolescentívols en forma de pòsters de models sense samarreta. Les nits són massa a prop de les temptacions. Però el pare ferm manté estoic les turbulències dels instints. Els matins no són pas millors. Per rutina familiar, primer es dutxa ell i després ella. Ella es dutxa mentre ell s'afeita en calçotets. Les pells criden i clamen no retenir el moment. Ella surt de la dutxa em passes la tovallola? ell es tomba com? què? Em passes la tovallola? És darrere teu. I ell en comptes de girar-se per agafar-la se li llença al damunt. Es besen apassionadament. Els dos comparteixen petons saliva i *espuma* d'afeitar. Els dos comparteixen dutxa. I els dos follen. S'alliberen. Follen com si els hi anés la vida. Ja no hi ha marxa enrere. El dia, un dimarts qualsevol per a qualsevol altra persona del planeta terra continua amb la seva rutina. A mitja tarda, tornen a coincidir. Ella torna d'escola feliç, tanca la porta. El seu pare és al sofà amb un llibre a les mans no ha fet l'esforç ni d'obrir-lo seria incapaç de llegir dues paraules seguides en aquest moment. El pare està senzillament esperant. Ella deixa la seva bossa a terra no ho fa mai sempre la penja en un penjador que té darrere la porta de la seva habitació i va directe al sofà. Abans els seus llavis no arribin als llavis del seu pare aquest l'atura: hem de parlar. El rostre d'ella es desencaixa. Seu li diu. Ella s'asseu als peus del seu pare, però d'esquena. No pot mirar-lo per escoltar el que ha de sentir. Així posats, mirant ell la temptadora nuca d'ella, el pare inicia un monòleg. Ha de ser un gran monòleg d'aquells que tallen el silenci de la sala. Explica com

va conèixer la seva dona, la mare de la seva filla. Li confessa que n'estava bojament enamorat tot i que ella al principi no li feia massa cas. Li explica per mil·lèsima vegada que la seva mare era un ésser fantàstic plena de vida, de xerrameca, de riure contagiós. Li explica que aleshores ella estava sortint amb un informàtic molt atractiu. Però que el noi se'n va haver d'anar precisament per motius de feina als Estats Units. "Aleshores va ser quan vam començar a sortir. Ella hauria afrontat l'embaràs sola si no hagués sigut per la malaltia. Estava malalta. D'aquí que de seguida ens caséssim i jo em fes responsable de tu. Sí sóc el teu pare però no el sóc. El teu pare qui sap on és d'Amèrica." Una llàgrima en forma de somriure devalla galta avall de la filla. Nota com el seu pare que no l'és li acaricia la temptadora nuca, l'efecte és instantani, poden fer l'amor desafortadament i ho fan. Setmanes més tard la filla té a les mans un sobre. Un sobre d'un institut mèdic. L'obre: els resultats extrets a partir de les dues mostres d'adn entre ella i el seu pare demostren que aquestes dues persones són realment pare i filla. El pare, doncs, s'ho havia inventat tot. La filla plega el paper i el retorna al sobre d'on havia sortit i el crema. Apareix el pare que surt de la cuina: no sents olor a cremat? Sí respon la filla. He estat jo. He cremat una carta. Per què? És un secret. No voldràs saber-ho tot de mi? I immediatament besa al seu pare com mai abans no ho havia fet. T'estimo. Jo també. I així s'acaba l'obra. No sé si mai l'escriuré.

Diuen les bones llengües que a qui hi tenia enterrat allà la Xaviere era al seu germà. Que aquell nom solitari que hi havia mig esborrat a la làpida del cementiri a tocar de casa seva era el del seu germà. El seu amor desafortat era precisament pel seu germà petit. Si haguessin sigut cosins. Abans als pobles casar-se entre cosins no estava mal vist. No és que fos normal però era un mal menor per dir-ho d'alguna manera, però germans. Ell, que també la desitjava amb bogeria, es va suïcidat penjant-se d'un arbre. Tot just tornant d'una guerra. Va poder sobreviure

les batalles però no al desig. No als ulls de la Xaviera. Si haguessin existit les proves d'adn potser avui haurien sabut que no eren germans. Qui sap. No escriuré mai aquesta història perquè tot i que a les classes d'escriptura teatral ens diuen que per començar a escriure hem d'agafar coses que tinguem a prop penso que és millor no tocar temes familiars.

Però sobretot no l'escriuré mai no per la Xaviera sinó per a mi. És difícil explicar el desig. No estic enamorada del meu pare ni molt menys. Però una vegada ja fa molts anys li vaig veure la polla al meu pare. Aquestes coses no s'haurien de veure. Els fills no haurien de veure el cony de les seves mares ni els testicles dels seus pares. I menys d'amagat. Sobretot si és d'amagat. Aleshores s'activa el vici. Aquella polla he de reconèixer que l'he desitjada. I això no sé on ubicar-ho així que faig veure que no va passar mai. Que mai em vaig amagar sota el llit i mai vaig veure el que no s'ha de veure. Però la tinc gravada al pensament. Massa sovint quan li he mamat a algun dels meus nòvios... cosa que no faig gaire vegades, m'imagino aquella polla perfecta i deixa de fer-me basarda. I tot rutlla. O no rutlla. Sé que no cal confondre la part pel tot. Però el desig és el que és. I és una arma. Una arma que et pot explotar a les mans. I fa por. El desig fa por. Escriure fa por perquè encara que no ho vulguis fa aflorar el instints.

(Pausa)

Reconec que el veritable dolor té a veure-hi amb el pensament. No és físic. Té a veure-hi en notar com es desplaça el pensament dins nostre.

Voldria reposar en el meu no-ésser.

He passat d'un estat a un altre.

Vull el meu no-ésser.

Exigeixo.

El mar.

Me n'hi vaig.

El mar.

Somiar de quan somiava...

Porto 40 hores sense dormir.

No ho faig.

...que somiava quan...

Com quan surto per gastar.

Torno a casa.

...que seria feliç.

41 hores en vetlla.

No em peso.

Vaig al llit.

Ja no ploro.

M'adormo.

(Silenci)

Després de mesos i mesos, de dies i dies, de núvols i núvols. Després de mesos i mesos de dies de vent. Després de mesos i mesos de dies de pluja i més pluja i més pluja ha sortit un sol radiant, per fi. Esplèndid d'aquells que convida a sortir al carrer, a passejar, a aturar-se a una terrassa i prendre un tè i notar els seus raigs damunt la cara. Agafar un bon llibre i deixar-se seduir per unes ratlles ben escrites de la Montserrat Roig i badar... i llucar la gent i mirar les primeres fulles tafaneres i sentir els pulmons com aprofiten l'aire per recórrer cada plec intern i veure la llum rebotar sobre la superfície platejada de la taula d'alumini del bar on vaig quan fa sol... Per fi, deixar el que sigui enere. Notar que el dol... sigui quin sigui remet... notar-ho físicament gràcies al Sol... Odio les dones que no parlen, criden. S'ha assegut al meu costat una dona de la meva edat amb el seu marit i les seves dues filles vestides de hello kitty. Hi ha tons de veu que per sí sols ja irriteren. Era d'aquelles dones que de tant cabrona en la seva quotidianitat tot ho empudega. Renegava de totes les seves coneixences, dels pares, del cafè, del que

fos. Les filles, les molt tirrioses, reproduïen el tarannà estrident de la mare però en petit que encara fa més ràbia. Jugaven a ser grans quan a aquesta edat el que toca és jugar a ser qui s'és. Quan s'és criatura s'ha de ser criatura: La plenitud. El pare no deia ni mu, mentre ella no parava de... xerrisclar... quantes bales no es perden al món inútilment he pensat. I automàticament, abans jo no sortís a la primera plana dels diaris del dia següent o iniciés les notícies d'aquell terrorista de tele cinco m'he aixecat sense pagar, he creuat ràpid el carrer de la famosa cruïlla i tot ha trontollat, quitrà inclòs: un autobús de l'ajuntament m'ha passat per sobre. Ha sigut instantani. Un altre error semafòric. No he notat res. Black out. Estic volant pels aires. Qui us parla ara és una aforme etèria. Sense res ni silenci. Rodejada d'asfalt. El mar!

On volia ser.

Finalment on volia ser.

Sí!

I descansar.

Però no.

Estafa.

L'autobús només ha passat arran. Algú. Un desconegut. Una mà forta d'home m'ha impedit avançar.

Ep! no veus que està vermell?

I m'ha estirat de la jaqueta cap enrere.

Sí. No ho havia vist.

T'ha anat de ben poc.

El semàfor. El ninot. El reflexe... Gràcies.

Sort que t'he salvat, doncs.

I m'he posat vermella.

I ell m'ha somrigut.

Té les dents molt ben posades.

Vols que prenem alguna cosa?

Així doncs cal viure.

Deixar d'escriure tant.

I treballar. D'actriu o del què sigui.

Sortir de mi.

Avui en dia en ple segle XXI...

Cal viure...

... i continuar a començar

Sólo al final del camino, las cosas claras verás
la razón de vivir y el porqué de mil cosas más
Al mirar hacia atrás, cuando llegues comprenderás

Busca las cosas sencillas y encontrarás la verdad
La verdad de ese amor, lo demás déjalo pasar
Solamente el amor con el tiempo no morirá

Al fin del camino se harán realidad los sueños que llevas en ti
si en todo momento en tu caminar
la vida has llenado de amor y verdad

Al fin del camino podrás encontrar el bien que esperaste sentir
olvida el pasado, pues no volverá
conserva el amor que hay en ti

Al fin del camino habrá un despertar de nuevo volver a vivir
si en todo momento en tu caminar
la vida has llenado de amor y verdad

Al fin del camino en ti llevarás la fe y la ilusión de vivir
tus sueños de siempre se harán realidad
en un mundo nuevo y feliz

Al fin del camino en ti llevarás la fe y la ilusión de vivir
Tus sueños de siempre se harán realidad
en un mundo nuevo y feliz
en un mundo nuevo y feliz
en un mundo nuevo y feliz

Papara papapa papara papa... papara papa parara...

Tus sueños de siempre se harán realidad
si llenas tu vida de amor y paz
si llenas tu vida de amor y paz
en un mundo nuevo y feliz

TAULA DE CANÇONS.

Lady, Lady. Bravo.

¿Dónde estás corazón? Mecedades.

Corazón contento. Marisol.

Él. Lucía.

Aire. Mecedades.

¿Quién maneja mi barca? Remedios Amaya.

Nacida para amar. Nina.

Yo necesito saber. Rocío Durcal.

Hombres. Eva Santamaría.

Bandido. Azúcar Moreno.

Al fin del camino. Karina.